

Когато, рече, не щешъ мира,
За тебе острата сѣкира,
О, враже гордий, упознай,
Небето отреди за пай!

Вий, мои предани другари,
Достойни, вѣрни главатари,
България се отърва,
Вземете сега тазъ глава.

Вземете, та я отрѣжете
И черепътъ ѝ очистете
Отъ всѣкаква нечистота,
Щото докарва гнусота.

На огънътъ я изварете,
Съсъ чисто злато обковете,
Писецътъ съсъ кистцата си
Да я опише, украси.

Да бжде тя за споменъ чаша
На славната победа наша,
Съсъ нея ний ще да пиемъ,
Кога на сборъ се съберемъ.

Когато българинъ пирува
И въ радостъта си тържествува,
Съсъ пълна чаша вѣвъ рже,
Наздраве, братя, да рече.“

— Кажи ми сега ти наздраво,
Не ти ли отговорихъ право,
Когато тука преди часъ,
Не бѣхъ самси, ти казахъ азъ?

Ха, качвай се сега на конятъ,
Мъглитъ вижъ на дѣждъ се гонятъ.
Доволно, стига да стоимъ,
Пжтъ дълтъгъ ний ще да вървимъ!